

Fe en un amor

Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut (1Jo 4,16.) La tasca dels cristians avui, personalment i comunitàriament és acollir i viure l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesús, i comunicar-lo al món. Aquest és el nostre tresor, un tresor que no ens el podem quedar per a nosaltres, l'hem de compartir. Jesús, abans de morir, ens va deixar el seu testament: Us dono un manament nou, que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat. No n'hi ha d'altre, de manament, aquest ho inclou tot.

Jesús té un projecte per a la humanitat, un projecte molt ambiciós, una utopia: fer de la humanitat una família, que la Bona Nova del Regne que Ell ha vingut a anunciar al món es vagi realitzant aquí a la terra, i que la revelació de l'amor de Déu per a tota la humanitat es vagi estenent com una taca d'oli. Aquest projecte que Ell ha començat, el deixa a les nostres mans. Jesús creu en nosaltres i deixa als seus deixebles aquesta tasca. Si Ell ho proposa deu ser perquè pot arribar a ser possible.

A partir de la seva absència física, comença el temps de la nostra responsabilitat. El Mestre ens ha deixat ben equipats amb tot el necessari per anar creixent en la llibertat i en l'amor pel camí que ell ha iniciat i ens proposa de seguir. Però conèixer i seguir Jesús suposa un nou naixement, amb la carn i la sang no n'hi ha prou; cal néixer a la manera d'estimar de Jesús, cal néixer de l'Esperit, aquest impuls de vida i d'amor que és la presència de Déu dins nostre.

L'Esperit és la presència eficaç de Déu en el món. És el seu poder creatiu que s'aboca sobre la humanitat. L'Esperit adapta l'obra de Jesús a cada moment de la història i ens dona també avui, en les circumstàncies concretes que vivim, la capacitat d'anar creixent i madurant en amor, creativitat, solidaritat. Ell és el Mestre que viu en nosaltres, prega amb nosaltres, ens guia, ens sosté, ens reuneix formant comunitat.

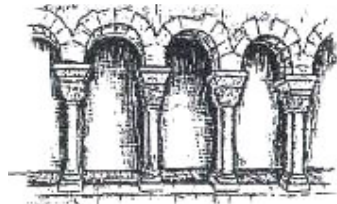
Conèixer Jesús és anar adquirint també un coneixement més profund de nosaltres i de totes les persones,

és creure en les immenses possibilitats dels éssers humans, de la seva capacitat d'estimar, del seu desig profund de sentir, és admirar-nos del que estem destinats a ser, és comprendre que no hi ha res humà que sigui indiferent, que tot queda afectat i inclòs en amor sense límits de Déu. En Ell ho vivim tot d'una ma-

nera nova: les relacions familiars, comunitàries, de treball, de barri, la situació política i social actual. Quan vivim estimant estem fent present el Regne de Déu en el món.

CATALINA TERRATS

Des del monestir

UN DIA DE GOIG

El passat dia 27 d'abril, solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, va ser un dia de goig per a la comunitat i especialment per a mi, que vaig fer la professió monàstica temporal. En un acte senzill, durant la celebració de l'Eucaristia, però molt viscut per totes les persones que van assistir-hi, i amb moments molt emotius, d'aquells que deixen petjada.

Val a dir que, abans de començar, estava nerviosa, però els nervis i el neguit es van esvaïr en iniciar-se la celebració, i una pau i una serenor profunda m'inundaven. Era un pas esperat i desitjat de tot cor, una manera d'anar reafirmant i consolidant aquest camí de vida monàstica que vaig iniciar en entrar al monestir.

És un pas estimat i fet lliurement, és un Sí a la crida del Senyor, amb el desig de viure arrelada en Ell, d'anar aprofundint els seus ensenyaments, d'anar-me configurant a Ell. Sóc conscient que això és un treball personal de cada dia, per a tota la vida, que mai no s'acaba, i que demana renunciar als meus volers, «al meu jo», per tal d'anar-me buidant i deixar-me omplir per Ell.

És un compromís a viure-ho en el si d'aquesta comunitat de Sant Pere de les Puel·les, amb la pregària com a fonament i sota la Regla de sant Benet. Cert que ara és un compromís temporal, però amb el desig i les ganes de comprometre'm definitivament un dia, si Déu vol, amb la professió monàstica solemne.

M. TERESA FUREST

IMPRESSIONS DELS GRUPS DE LA COMUNITAT

CURS D'ESPIRITUALITAT MONÀSTICA

Quan em van proposar de fer un resum de com havia anat el curs, vaig pensar que seria una tasca difícil poder transmetre tot allò que hem rebut i com ho hem viscut des de la nostra condició de seglars, ja que per a nosaltres ha estat una experiència molt enriquidora

La intenció, per part de la nostra mestra, Conxita Gómez, monja del monestir de Sant Benet, era la d'ajudar-nos a adquirir uns continguts mínims per tal de conèixer els fonaments de la vida monàstica a través de l'estudi, la reflexió i l'actualització de la doctrina, la vida i les circumstàncies d'alguns dels personatges clau de la història de tot el monacat, per tal que, amb l'oïda del cor ben atenta, escoltem com Déu ens parla a través d'ells.

Si ens preguntem: de quina manera ens pot interessar a nosaltres la història del monacat? Doncs, la veritat és que ens ha servit per fer amics en el temps. Antoni, Pacomi, Cassià, Basili, Agustí, passant per les Ammes del desert. I de tots n'hem après. A través de la vida d'unes persones que han viscut abans que nosaltres amb el desig de trobar a Déu i, alhora, hem descobert l'acció d'un Déu en el cor dels homes.

En uns hi hem pogut veure la lluita, la solitud, el despullament, en altres el seu afany per créixer en la caritat i l'amor fratern. Mitjançant un estil de vida concret i peculiar, a tots els uneix la recerca d'allò que és essencial. També el nostre és un camí semblant. Passant pel desert de les nostres vides i fent l'experiència de la trobada amb aquest Déu que ens acompanya, avancem amb el germans en l'amor i la veritat.

El curs arriba al seu fi però no l'afany de continuar descobrint altres vides que ens seran llum, en el sempre difícil i alhora engrescador seguiment de Jesucrist.

MERCÈ MANZANO

TALLER D'EVANGELI

El 8 d'octubre de 2011 vàrem reiniciar un nou curs del Taller d'Evangel·li. Com l'any anterior, decidírem començar el curs amb una sortida fora de Barcelona, per tal de tenir un temps reposat per gaudir de la natura, pregar, comunicar-nos, aprofundir els lligams d'amistat entre nosaltres i reflexionar sobre els Evangel·lis. El lloc escollit va ser el pantà de Sau i Vilanova de Sau. Tots en tenim un bon record.

El tema de reflexió de l'Evangel·li durant aquest curs ha estat *Paraules de Jesús*, pronunciades en l'Evangel·li de Joan: les paraules de Jesús a Nicodem;

l'ensenyament de Jesús; la promesa de Jesús de l'Esperit; Jesús, el pa de vida; Jesús, l'enviat del Pare...

La *lectio* de l'Evangeli, feta amb recolliment, pausada, amb el cor eixamplat, repetitiva, reflexiva, és un bon camí per anar descobrint el tresor del missatge de Jesús. I especialment, per poder reconèixer la interpel·lació que aquestes paraules ens fan a cada un de nosaltres, d'una manera única. La conseqüència és el compromís personal de seguiment a les paraules de Jesús.

Cal senyalar també que, al llarg dels tallers, hem après a escoltar les reflexions i els suggeriments de cada una de les persones del grup. Els comentaris dels altres ens ha permès anar avançant, des d'òptiques diferents, en la riquesa, la profunditat teològica, la saviesa i l'ensenyament de les paraules evangèliques proposades per a la reflexió.

El grup és ampli, obert, compromès, amb desig de poder seguir el taller el proper curs. Tots estem molt agraïts a la Gna. Catalina Terrats pel seu mestratge, el seu temps i el material que ens ha proporcionat per a les sessions i la reflexió personal. Gràcies.

M. ANTÒNIA SAMBEAT

DES DE LA FRATERNITAT

La Fraternitat hem dedicat aquest curs a aprofundir les nostres Pautes de Vida. La Gna. Maria-Lurdes ens va suggerir aquesta pregunta com a eix del nostre treball: Em deixo estimar per Déu?

D'aquesta pregunta n'ha sortit un treball de revisió de vida de cadascú, compartint vivències molt personals i íntimes que ens han enriquit molt, apropant-nos i acceptant-nos més.

També varem tenir l'ajuda incondicional del P. Lluís Planas que ens va donar la seva visió del què havia de ser una Fraternitat i com valorar les Pautes.

Cada experiència compartida ha estat una pregària viva!

Ara esperem, amb il·lusió, el cap de setmana de juliol, quan ens trobarem de nou a Rubí, per cloure el curs que ara acaba i programar el que vindrà, esperant que sigui tan profitós com aquest.

JAUME CASTELLÓ I MARIA BARJAU

UNA SORTIDA DE COMUNITAT MÉS?

El dissabte 2 de juny vaig viure un fet insòlit, almenys per a mi. Era la sortida anual de la Comunitat Cristiana del Monestir de Sant Pere de les Puel·les, de Barcelona. Més enllà de la companyonia dintre de l'autocar, de resar comunitàriament Laudes, de fer una ruta en uns vagons de tren

d'època resseguint una part del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa i de compatir un àpat frugal, com s'escau a una comunitat que ha fet de l'austeritat i de la simplicitat un signe d'autenticitat, un fet va aflorar amb força: el sentit de comunitat.

Fou a la tarda tot visitant l'església de Santa Maria dels Arcs, una mica més enllà de Santa Pau; per fora, l'església romànica es mostra decadent; per dintre, com ape-

daçada, manté la prestància mínima per acollir la Verge dels Dolors, per a uns, per a d'altres una Mare de Déu trobada, amb llegenda i tot. Va ser en aquest marc senzill on vàrem fer, com cada any en la sortida anual: iniciar la celebració de la Paraula tot presentant-nos els presents: què ens havia portat fins aquell moment: uns per fidelitat a la comunitat cristiana des de feia anys; d'altres, més esporàdics, perquè els agrada retrobar-se amb l'ambient de fraternitat d'aquestes sortides; uns altres perquè algú altre els havia convidat: veniu i veureu. Tot plegat, una cinquantena de participants que, durant una hora llarga, van anar desgranant les seves motivacions. Hi va haver testimonis colpidors, com el d'una dona familiar d'una de les noies que el dia abans havien perdut la vida en un accident de trànsit.

Però, en totes les intervencions, una constatació comuna: l'acolliment de les monges benedictines; com diu sant Benet: «Tots els hostes que arribin al monestir, han de ser rebuts com Crist mateix». Aquest acolliment el fan, les monges, amb naturalitat, amb alegria, amb esperit de servei; i això s'encomana als laics que freqüenten el monestir. L'abraçada, tots amb tots, en donar-nos la pau abans de combregar, va ser emotiu com mai; com un nou Pentecostès l'Esperit planava sobre la comunitat reunida, la penetrava i esclatava amb un "la pau de Crist sigui amb tu" que sortia del cor, difícil de descriure.

I un altre punt que s'anava repetint: l'Eucaristia i la Litúrgia de les Hores celebrada a l'església de Sant Pere de les Puel·les tenen una força que no es troben en altres celebracions. Per això ens atreu tant. En el cas de la celebració de l'Eucaristia, pràcticament no fan res més que seguir el missal romà i fent els signes amb autenticitat, combregar, si hom ho prefereix, bevent del mateix calze, tal com el Senyor ens va manar: preneu i beveu-ne tots... I pensar que hi ha parròquies que s'inventen signes per a fer la missa més atractiva, quan la litúrgia ja té els seus recursos al llarg de l'any per anar variant les celebracions!

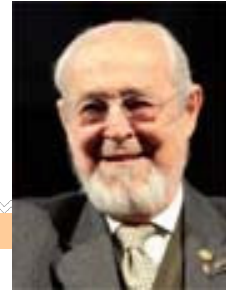

Això és fer comunitat. Certament, i també es va dir, les monges són el pal de paller, però sense els laics que fan fraternitat amb elles no hi hauria comunitat cristiana, com a molt una comunitat de monges –que ja és molt–

; però com diu el teòleg clàssic, l'Amor és difusiu en ell mateix; quan l'amor esdevé *Agapé*, amor de Déu que es dona sense parar, la comunitat cristiana es fa gran com un gra de mostassa «que un home va sembrar en el seu hort. Va créixer i es va fer un arbre, i els ocells del cel van fer niu a les seves branques» (Lc 13,19).

FRANCESC CLUA

L'entrevista

ASSIDU A LA CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA I ALS RECESSOS DEL P. MARCEL

Continuant amb la dinàmica d'aquest curs de donar a conèixer, a través del Butlletí, persones de la nostra comunitat, aquesta vegada li ha tocat a Jordi Carbonell i de Ballester

Nascut a Barcelona el dia de Sant Jordi, 23 d'abril de 1924, és filòleg i polític. Llicenciat en filologia romànica per la Universitat de Barcelona, va ser professor de llengua catalana als Estudis Universitaris Catalans i a la Universitat Autònoma de Barcelona, d'on va ser expulsat el 1972 per raons polítiques. Ha estat catedràtic de la Universitat de Càller (Sardenya) i lector de català a la Universitat de Liverpool. És membre de l'Institut d'Estudis Catalans. Va dirigir la *Gran Enciclopèdia Catalana* del 1965 al 1971. Lluitador antifranquista, va participar activament en l'Assemblea de Catalunya i va crear el moviment de Nacionalistes d'Esquerra. Des de 1996 i fins al 2004 fou president d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'any 2001 li fou concedida la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya.

És un símbol de la resistència política i cultural catalana i un home respectat per tothom. Considera que la cultura és molt important per a un poble. Per això ha dedicat tota la seva vida a l'ensenyament i ens explica: «He fruit molt amb aquesta tasca. No he estat només el professor, sinó també un amic per als estudiants. Tinc records inesborrables d'autèntica amistat amb ells».

Jordi Carbonell ens explica els motius del seu retorn a la fe i la seva vinculació amb el monestir de Sant Pere de les Puel·les. Li agraïm de tot cor la seva sinceritat.

Com es va produir el vostre retorn a la fe?

El meu retorn a la fe es va produir l'any 2006 amb motiu de la mort de la meva esposa Hortènsia. Fins llavors sempre m'havia manifestat agnòstic,

bé que respectuós: he estat amic del P. Abat Aureli M. Escarré i tinc una excel·lent relació amb els monjos de Montserrat.

He viscut seixanta anys de matrimoni amb la meva muller i l'estimava profundament. La mort de l'Hortènsia va ser un cop molt dur per a mi; no em podia resignar a perdre l'Hortènsia. Pensar que després de la mort s'havia acabat tot era incomprendible per a mi i aquesta necessitat de creure en la perdurabilitat després de la mort va fer que tornés a Déu i a la meravellosa fe cristiana. En aquesta conversió hi van intervenir el monjo Josep Massot i Muntaner amic personal des de molts anys, i el P. Marcel Capellades, que m'acostà al Déu de l'Amor.

Des de quan participeu de l'Eucaristia a Sant Pere?

Vaig sentir dir al meu germà Josep Maria que, en els meus temps d'agnòstic, sempre havia pregat pel meu retorn a la fe, que a Sant Pere s'hi celebraven unes misses de gran nivell. Aleshores un dia, parlant amb Ricard Pedrals, company de facultat i amic meu de molts anys, em va comentar que ell hi anava cada diumenge. I des del 17 de desembre del 2006 he anat cada diumenge amb ell i la seva muller a L'Eucaristia de Sant Pere de les Puel·les. El contacte amb Pedrals, a Sant Pere, ha fet que el vell amic es convertís en referent espiritual.

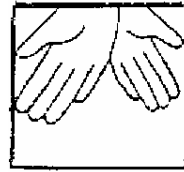
Què és per vós Sant Pere de les Puel·les?

A sant Pere m'hi sento bé. Tinc una amistat cordial amb la germana Catalina i em sento molt bé amb les monges benedictines i el seu entorn, l'ACAT i el Centre d'Acollida Assís. L'obertura de les monges de Sant Pere, com les de Sant Benet, ha estat per a mi molt reconfortant: A més, a Sant Pere he fet amistat amb el matrimoni Estruch i he tingut el privilegi que la Heide em deixés llegir les seves memòries inèdites, en català, anglès i alemany, que m'han interessat profundament. Cada diumenge que puc venir a missa a Sant Pere, la Heide em dona la pau. També he assistit a tots els recessos que el P. Marcel hi ha realitzat.

Em sento estretament lligat al monestir de Sant Pere de les Puel·les sense, però, deixar el meu contacte amb la parròquia de Santa Cecília, amb el rector de la qual, mossèn Aureli, tinc una gran amistat espiritual.

Ara em manifesto com un cristià convençut i ferm en la meva fe, que creu en l'Església de l'amor i de l'esperança, i cada dia prego a Déu, al Déu de l'amor, amb llàgrimes als ulls.

CARME VILLARROYA I FONT

El Senyor em digué a cau d'orella:

Si ets un enamorat de la llum, i procures que la teva vida sigui també llum per als altres...
Si vas pel món amb realisme, tocant de peus a terra, però amb els ulls i el cor mirant el cel...
Si estimes els boscos i els camps, els arbres més insignificants, racons que t'ofereix el paisatge...
Si beus amb agraïment l'aigua de les fonts, que es dona incansablement als assetegats...
Si estimes la natura i amb la teva actitud i exemple ensenyes als altres a respectar-la...
Si et quedas extasiat escoltant el cant de l'ocell amagat, que canta però no sap perquè...
Si, tot caminant, recordes que la vida és un camí en el qual hi ha petjades que molts d'altres han deixat per a tu...
Si tractes els altres com germans teus que són,
Si amb el teu treball contribueixes a dominar les coses, sense deixar-te dominar per elles...
Trobaràs el meu rastre en les coses, la natura i persones que t'envolten.

Adaptació d'una pregària
de JAUME ANGELATS